

A woman in a white shirt is holding a baby in her left arm and ironing a light-colored cloth on a wooden surface with her right hand. The background is a warm, orange-toned gradient.

**Silvia
Antalíková**

**ČO
MÔŽU
MUŽI
MÔŽEM
AJ
JA**

NECHCEM BYŤ
REBELKOU
ZA KAŽDÚ CENU,
ALE CHCEM BYŤ
SAMA SEBOU.

MARENČIN PT

ČO MÔŽU MUŽI, MÔŽEM AJ JA

© Silvia Antalíková, 2012
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2012
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Mikina Dimunová, 2012
Design © Marta Blehová, 2012
Jazyková úprava Zuzana Konečná
291. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-140-9 (brož.)
ISBN 978-80-8114-232-1 (ePub)

Silvia Antalíková

**ČO MÔŽU MUŽI,
MÔŽEM AJ JA**

MARENČIN PT

1

Galantne mi pripáli cigaretu. Áno, vždy bol ku mne milý a pozorný. Iného ho ani nepoznám!

– Tak ako vždy? – usmeje sa na nás mladý čašník, ktorý nás už pozná.

Naraz prikývneme.

Máme radi dobré suché červené víno. Čo viac si priať na záver rušného pracovného týždňa?

V podniku je príjemné pološero. Na stole nám blikoce a vonia zapálená sviečka.

– Takže, aké úspechy dnes? – spýta sa ma s pokojným úsmevom na tvári.

Má dobrácke, široké pery.

– No, – špúlím ústa.

– Dnes to ASI nebude o úspechoch, – vysúkam zo seba.

Nestáva sa mi to často... Vlastne si ani len nespomínam, že by sa mi TOTO vôbec niekedy stalo. Ale naozaj neviem... Naviem, ako začať.

Ošemetná situácia! Cigaretu pridlho dusím v sklenenom popolníku.

V očiach mu visia dva veľké zvedavé otázniky. Vždy ma vedel počúvať. A navyše, ešte i pochopiť. Predstavte si – mňa! Ha-ha-ha-ha!!!! No povedzte, kto iný a odvážny by sa na to odhodlal?

Takže. Prečo by to potom práve teraz malo byť inak? Inak ako vždy? Takto sa ja utešujem...

– Asi by si to mal vedieť...

Vyschlo mi v krku.

Odpijem si z vína, nečakám ani na obvyklé štrngnutie. Pohár pomaly položím na stôl.

Pozriem na Vlada. Opäť sa radšej napijem. Lepšie povedané, vyprázdním pohár na jeden jediný dúšok.

Ruka sa mi viditeľne trasie, to neodtajím! Roztrasené víno sa rýchlo stráca v mojom vysušenom hrdle.

No nič to! Aj tak by som mu to MOŽNO

RAZ, možno NIEKEDY... mala povedať. Asi áno! Mala by som...

Čím skôr, tým lepšie! Myšlienky mi víria hlavou ako roj poriadne namosúrených ôs.

– Som tehotná! – vyrazím zo seba jedným dychom.

Som rada, že to mám za sebou...

Ťažko-preťažko, ale predsa je to už zo mňa vonku!

Uľavilo sa mi, hoci ešte ani len netuším, čo sa bude po tejto jednoduchej oznamovacej vete diať...

– Veď to je úžasné! – smejú sa mu oči.

S viditeľnou úľavou. Čakal ešte horšiu správu ako túto?

– Ja budem otec! – dvíha ruky nad hlavu, akoby išlo o športovú disciplínu a hrdé víťazstvo v nej.

Aj ten jeho výraz na tvári má taký... Víťazný!

– Budem OTEC!!! – nevedomky povie hlasnejšie, ako chcel.

Niekoľko ľudí k nám zvedavo a pobavene otočí zrak.

Vyskočí z kresla oproti mne. Jedným

dlhým a rýchlym skokom je odrazu pri mne. Silno ma objíme, až ma to zabolí.

Oči mu žiaria ako dve obrovské prskavky.

– Vieš, ako veľmi sa teším? – neprestáva ma stísať.

Zbadá, že nereagujem. Vyplašene mi pozrie do tváre. Posadí sa zarazene naspäť do kresla oproti.

– Niečo nie je v poriadku? – zneistie.

– Je! – prikývnem.

– Všetko je v poriadku! NAOZAJ, – prisviedčam pre istotu aj druhýkrát.

Prikyvujem horlivo ako plyšový pes, ktorého si vodiči vozia na zadnom okne auta.

Čaká...

Mne zatiaľ opäť v hlave preblikujú kontroly:

Blik, blik: zelená!

Blik, blik: červená!

Blik, blik: oranžová!

Blik, blik, blik...

Blik!!!!

– To dieťa sme nechceli, – oznámim mu, akoby on o tom nevedel.

Pozerá na mňa.

Nechápe: – A...?

Myknem plecom.

On však odo mňa čaká zmysluplnejšiu odpoveď.

– A...? – opýta sa pre istotu znovu.

Myslí si, že mi nadobro odišiel sluch.

– Nechceme ho ani teraz! – presvedčivo reagujem.

Pohrávam sa s obľúbeným prsteňom na ruke, jedným jediným, ktorý si ani v noci neskladám z prsta. Všimnem si, že aj lak na nechtoch by bolo cez víkend načase vymeniť za čerstvý...

– Nechceme? – krúti hlavou.

Záporne.

– Nechceme? – opakuje, postupne zvyšujúc hlas.

Aby presvedčil sám seba o tom, že počul, predsa len počul dobre...

– Prečo by sme ho nemali chcieť? – hlas mu vyskočí ako na trampolíne do veľmi nepríjemnej, pisklavej tóniny.

Snažím sa tváriť pokojne. Snažím sa... Naozaj sa snažím! Veľmi...

Tvším sa pokojne, tvším sa pokojne – vravím si vytrvalo v duchu. Zas a znova.

A ešte počítam. Už ani neviem do koľko.
Ale asi som už napočítala dosť!

Viem, veď ho poznám dosť dlho a dosť dobre na to, aby som vedela, že sa v ňom práve teraz odohráva maximálny chaos.

Miešajú sa v ňom všetky možné koktai-
ly: otázniky s výkričníkmi, láska so zmät-
kom... Mixér fičí na plné obrátky a má čo
robiť, aby to strávil.

2

Za posledné týždne nemohol prehliadnuť môj tichý zmätok, ktorý sa mi aj tak nepodarilo skryť. Ako tmavé kruhy pod očami... Iba som sa o to zbytočne snažila.

Usmievala som sa na neho, no oči sa mi nesmiali.

To moje nepríjemné trápenie by som najradšej odložila do veľkej papierovej škatule s vrchnákom a vyložila niekde na policu do najtmavšieho kúta pivnice, nech čo najrýchlejšie zapadne prachom a časom...

– Čo ťa trápi? – zvykol sa pýtať.

– Ale, nič dôležité! Iba samá robota!

– zahovárala som.

Iste si myslel, že mám problémy s množstvom práce, ktoré som aj v skutočnosti mala. Ale súviseli s mojím blí-

žiacim sa povýšením, po ktorom som tak nesmierne a tak dlho túžila!

Na starosti sa vždy, neviem, prečo je to takým nepísaným pravidlom, rady a ochotne pripoja ďalšie starosti. Sú to také nerozlučné, verné a stále sa chichotajúce škodoradostné kamarátky!

Dlho som to odkladala. Čakala, že sa to všetko samo dajakým šibnutím čarovného prútika vyrieši. Ale Harry Potter neprichádzal. Ani s prútikom, ani bez neho!

Cítila som sa mizerne. Nepomáhal spánok, oddych a ani osvedčené babské rady. Náhle nevoľnosti, ťažoba od žalúdka. Zo dňa na deň mi bolo horšie.

Bolo skoré krásne jarné ráno. Takéto rána som si vždy vedela vychutnať. Boli pre mňa osviežujúce ako šálka čerstvej voňavej kávy.

Kým som prešla tých niekoľko pár metrov k môjmu zaparkovanému autu, bolesť sa vlievala do každého jedného kroku. Bolel ma každý jeden pohyb! Každý jeden sval. Aj taký, o ktorom som dovtedy ani netušila, že ho mám!

Vliekla som sa z nohy na nohu. Pomaly. S nechutou žiť. Akoby vo mne vysychal

život. Akoby bol vo mne už iba posledný nádych i výdych a už iba milosrdná smrť...

Sedím v aute. Snažím sa sústrediť na hodiny: ako živo a veselo odratávajú sekundu za sekundou. Aké sú vytrvalé a naradostené. Nie ako ja!

Je najvyšší čas ísť k doktorovi, rozhodnem sa! Lepšie povedané: MUSÍM k nemu ísť!

3

Lekár je už starší muž v rokoch. Listuje v mojej starej ošúchanej zdravotnej karte:

– No, vy ste tu už ale poriadne dlho neboli!

Nuž, veď ani ja som ho dlho nevidela!

– Tak, a čože vás trápi? – skúma ma očami spoza hrubých skiel svojich okuliarov.

Škoda, že ešte nevymysleli také lekárske okuliare, ktorými by lekári videli priamo do vnútorností pacienta. A hneď by nimi odhalil, kde sa ukrýva votrelec zvaný choroba.

– Únava...

– Nevoľnosť...

– Závraty.

Zapisuje pozorne.

Podá mi teplomer.

– Ako dlho tieto príznaky pretrvávajú?

– Niekoľko týždňov, – odpovedám poslušne.

Ešte pozornejšie si ma premeriava:

– Kedy bola posledná menštruácia?

– zapisuje si ďalej.

– No... Ja ani neviem. V tom zhone posledných dní a týždňov som to nejako prehliadla.

– Mali by ste si viesť menštruačný kalendár. Aspoň približne?

Vezme do rúk kalendár zo stola a nalisťuje v ňom pár strán dozadu. Počíta.

– Keď ste tu už tak dlho neboli, urobíme preventívku, ale...

– Myslím, že by bolo lepšie navštíviť gynekológa! – usmeje sa.

– Predpokladám, že by mohlo ísť o tehotenstvo! – hlas mu veselo poskočil.

Priznávam, že takéto niečo by mi ANI LEN v najhoršom sne nenapadlo!

Veď dieťa sa predsa plánuje a chystá!

Dieťa predsa nevzniká len tak!

Obľial ma nie studený, ale ľadový pot. Musím byť pokrytá celými kryhami ľadu!!! BŘ!

Pán doktor, nemáte štamperlík niečoho poriadne tuhého?

Vyvaľujem na neho oči plné paniky, hrôzy a zúfalstva! Nech to radšej hneď a zaraz na mieste odvolá!!!

Nech povie, že žartoval, že je milovník poriadneho čierneho humoru!

Že je to ojedinelý doktor, ktorý lieči úplne svojskými a originálnymi metódami!

Som rada, že sedím na stoličke. Že ma táto jeho predpokladaná diagnóza nevystrelila niekde priamo do stredu Mesiaca.

Tuho sa oboma rukami pridržam sedadla. Až mám biele hánky. Horor je skutočne nič oproti tomuto!

– Pán doktor, – dýchaj, dýchaj, vravím si v duchu posmeľujúcu formulku.

Ktovie, ako často tu pacienti omdlievajú pri jeho určovaní diagnóz?

– Som si istá, že sa mýlite! – po tejto správe prvý, nie veľmi úspešný pokus o úsmev.

Úsmev s príchutou najkyslejšieho citróna.

– Nie, nie! – oponujem.

Aj hlas mám taký iný.

Aj doktori sú len ľudia. Aj oni majú nárok na omyly, no nie?

– Dúfam, že nie! – no toto je už menej rozhodné.

Tak veľmi som chcela, aby mi to ihneď v tom istom okamihu, ako to vyslovil, zároveň aj vyvrátil!

– Nerobili ste si náhodou tehotenský test? – nadškrtne.

– Nie..., – škrtí ma niekto neviditeľný, ale silný za krk.

– Na koľko sú tehotenské testy účinné?
– snažím sa zo seba vysúkať prvú, ako-tak trošičku inteligentnú otázku.

– Na 98 percent.

– Ráno prídete na krv! – určí.

Neviem, či si to namýšlam, alebo to tak je a či nie. Ale myslím, že lekár si ma nebadane premeriava a... Že by o mne premýšľal?

Asi by som mu mala niečo povedať. Niečo vysvetliť.

– Viete, s touto možnosťou som absolútne nepočítala!

– Ja dieťa chcem, ALE...

– Nie teraz! – nenapadá mi nič výstižnejšie.

Som maximálne zmätená. Cítim sa pod psa.

Prikývne. Zbadala som mu v očiach smútok? Nie, nie! Určite ma chytá paranoja so schizofréniou a šialenstvom naraz! Tri v jednom, to bude moja diagnóza!

Som tu predsa dobre u doktora a nie u sudcu?!

Je to moje telo!

Moje rozhodnutie.

Nie teraz!

Neskôr!

Hotovo!

Je rozhodnuté!

Áno, takto to bude!

Pomaly, veľmi pomaličky, takým lepka-vým slimačím tempom, ale dôležité je, že PREDSA, opäť ako-tak vlietam do svojej starej, pohodlnej ulitky, zvanej duševná schránka.

– Takže nezabudnite prísť zajtra ráno! Nalačno! – rozlúčime sa chladným podaním rúk.

4

Nie, doma som nič neprezradila, nič nenaznačila. Bola som rozhodnutá mlčať ako starý, tajný hrob. Aj keby ma kruto mučili, nič zo mňa nevymámia!

Napriek tomu mi však myšlienky ostro bodali do mozgových závitov a nedali mi zopár nocí spať.

Čo všetko by boli iné ženy schopné dať za dieťa? Čo všetko sú ochotné podstúpiť pre to, aby ho mohli mať?

Sme dvaja. Sme spolu už tolko rokov... V podstate nám nič nechýba. Sme zdraví, máme svoje bývanie, dobrú prácu, jeden druhého.

– Ale dobre, dobre! Veď sa nič nedeje!
– ako odušu sa škriepia tie dva zmätené hlasy vo mne.

Dieťa pár rokov počká. Veď ani nemá

kam ujsť! Potom bude všetko dokonalé, stopercentné, úžasné! Okej!

Nie, nemôžem si teraz dovoliť takéto myšlienky. Čaká ma viac práce, viac peňazí. Väčší rozlet, sloboda! Čo viac si ešte možno priať?

Zamávam rukami, akoby ma prenasledovala dotieravá mucha. Nech jej je už jasné, že som ju DEFINITÍVNE, raz a navždy odpálkovala preč!

– Nad čím to stále tolko premýšľaš?
– počujem znova Vladov starostlivý hlas.
Mávnem ešte raz rukou.

5

– Ste tehotná! – oznámi mi doktor o pár dní.

No, tak... teda, sláva! – napadne mi.

Bol by v tom čert, aby to bolo inak!

Ale zas, na druhej strane aj tak dobre!
Pretože mi napadali tisíckrát horšie a ťažšie diagnózy, ako je táto...

Zväčša to boli choroby:

– smrteľné

– nebezpečné

– nákazlivé

– a s trvalými následkami...

Prikývnem. Poslušne, ako keď som bola ešte malá.

– Pán doktor, je mi to skutočne ľúto...

– Ale, – preglgnem.

– Ja si to dieťa jednoducho teraz nemôžem dovoliť, – poviem priamo.

Nesklopím zrak. Nemám prečo. Moje rozhodnutie je pevné. Nemenné!!! Som veľká, dospelá, zodpovedná. Viem, čo robím!

Natiahne sa po dajaké papiere, čo má na stole. Začne písať.

– Pôjdete hneď teraz o poschodie vyššie, – podá mi ich.

– Na gynekológiu, – upresní smer mojej trasy.

– Dovidenia! – povieme dvojhlasne, akoby sme si to nacvičovali.

Možno sme aj obaja radi, že máme túto návštevu za sebou.

Tak teda idem o poschodie vyššie, opäť zas vysvetľovať a vybaviť, čo treba.